

UITEENVALLLEN NOODZAKELIJK NOCH GEWENST

Op de vraag of het dossier Brussel-Halle-Vilvoorde een regeringscrisis waard was, antwoordde 69% van de Vlamingen “neen”. Volgens Mevrouw *Debondt* en de Heer *Vandecasteele* is dit cijfer geen indicator. Het luidt dat men gewoon moet splitsen, en er geen regeringscrisis over moet zijn (DS, 10-03-05). Maar de vraag was of het dossier het *waard* was om de regering over te doen vallen, en dat is iets geheel anders. Inderdaad kan men aannemen dat zeven op tien Nederlandstaligen onaangeroerd blijven door het separatistische en nationalistisch vertoog, niet alleen over Brussel-Halle-Vilvoorde, maar ook over de sociale zekerheid, de ziekteverzekering en –uiteraard- over het voortbestaan van België zelf. Peilingen tonen aan dat 80 à 90% procent van de (Nederlandstalige) Belgen wenst dat België blijft voortbestaan. Als vorige auteurs vinden dat 60% van de Vlamingen voor de splitsing van de tweetalige kieskring een “ruime meerderheid” is, wat zouden ze dan denken van de aangehaalde cijfers over de toekomst van België?

De auteurs laten ook geen twijfel bestaan over het werkelijke doel van de splitsing van B-H-V: een verdere stap in de afbraak van België. Hiermee raken we meteen aan de kern van het debat, dat de betrekkelijke trivialiteiten van het al-dan-niet-behouden van een kieskring ver overstijgt. De echte vraag is, of België moet blijven bestaan –en, zo ja, in welke vorm. De vorige auteurs vinden van niet, hun uitgangspunt zijn de - in hun ogen- onoverbrugbare sociaal-economische, culturele en politieke verschillen tussen Noord en Zuid. De desintegratie van België wordt voorgesteld als iets logisch en natuurlijk, terwijl het natuurlijk alleen de “verdienste” is van een kleine groep separatisten en regionalisten die aan beide zijden van de taalgrens hun macht wensen te vergroten. In die zin heeft hun analyse verdacht veel weg van een zichzelf vervullende profetie.

Nochtans is het uiteenvallen van België noch een goede zaak, noch onvermijdelijk. Om verschillende redenen is het *geen goede zaak*. Een aantal daarvan zijn vandaag reeds vast te stellen. Zo zijn confederalisme en onafhankelijkheid op een beperkte ruimte uiterst inefficiënt, zeker wanneer deze ruimte doorkruist wordt door een groot, tweetalig gebied- het Brussels Gewest. De crisis in de herfst van vorig jaar rond DHL heeft op een sprekende wijze aangetoond wat er gebeurt wanneer drie of vier in gelijke mate bevoegde regeringen moeten beslissen over belangrijke dossiers zoals werkgelegenheid en milieu. Nemen we aan dat België in drie of vier nieuwe staten uiteenvalt, zullen zulke crisissen niet alleen voortdurend aan de orde van de dag zijn, maar wellicht nog verergeren daar de temperende, federale overheid ophoudt te bestaan. Ten tweede is er de logische vaststelling dat België groter is dan haar deelstaten en eveneens groter is dan de som van haar deelstaten. Het gewicht dat België vandaag heeft in de EU is zwaarder dan wat haar rechtsopvolgers ooit zouden kunnen verwerven, ook al omdat ons land stichtend lid is. Deze schaalvergroting biedt ook territoriaal trouwens nogal wat voordelen, lopende van het instellen van een goede sociale zekerheid door meer risicospreiding tot het beter organiseren van grote sportevenementen en het beschikken van desbetreffende, grotere budgetten om aan dit alles te voldoen.

Er is voorts niemand die twijfelt aan het belang van Brussel. Een knooppunt in de EU, en zelfs in de wereld. Brussel bestaat maar in haar huidige hoedanigheid door België. Wie aan België verzaakt verliest Brussel, dat op haar beurt haar rol kan verliezen aan Warschau, net zoals Bonn haar rol verspeelde aan Berlijn. Wie gaat trouwens de bescherming van de Nederlandstalige minderheid in Brussel garanderen in dit scenario? Als Frankrijk morgen uitbreidt tot aan de poorten van Halle, Vilvoorde en Tervuren, wat zal dan de positie van het Nederlands zijn?

De technische redenen zijn echter niet de belangrijkste om te pleiten voor het behoud van een stuk meertalige democratie in West-Europa. België heeft ook een belangrijke signaalfunctie. Wat gebeurt er met de Europese Unie indien een stichtend lid verdwijnt onder druk van radicaal-rechtse en nationalistische krachten? Het valt bovendien nu al te voorzien dat in dit scenario Vlaams-nationalisten die nu al staan op eigen wetten, parlementen, vakbonden enz. een steeds meer geïntegreerde Unie in de naam der zelfbeschikking zullen verwerpen. Zodoende wordt het Noorden niet alleen losgescheurd uit België, maar ook uit Europa. Het Vlaams Gewest is welvarend geworden binnen Belgische context. Degenen die het tegendeel beweren, houden bewust een leugen in stand. We leven hier niet op een eiland, en ook onze huidige welvaart is vergankelijk.

Zeker, eentalige staten zijn makkelijker, maar daarom niet beter. Communiceren met anderstaligen is inderdaad moeilijker dan dezelfde taal spreken. Ook al omdat het hanteren van een andere moedertaal er voor zorgt dat mensen soms op een andere manier naar de werkelijkheid kijken. Gezien deze intellectuele en humane moeite die het vergt om het samenleven van meerdere taalgroepen binnen één staat mogelijk te maken kan gesteld worden dat België een meer hoogwaardige staat is dan haar deelstaten. Nationalisten die België willen uiteenrukken omwille van vermeende of echte verschillen, dwalen. Als verschillen zo doorslaggevend zouden zijn, moeten we trouwens beslist de EU opdoeken.

Het uiteenvallen van België is ook, zoals gezegd, ook niet onvermijdelijk. Er bestaat een brede en onbetwistbare consensus onder de bevolking over het behoud van België. Het zijn echter de politici die daaraan uitdrukking moeten geven, niet door verdere defederalisering, maar door het oprichten van een nieuwe, unitaire staat. Deze unitaire staat, met behoud van de gemeenschappen, (bevoegd voor taal, cultuur, onderwijs en media) en gedecentraliseerd op basis van de negen historische provincies moet de incarnatie zijn van een nieuw België. Een Staat die een soort culturele revolutie heeft doorgemaakt om het nationalistisch totalitarisme af te wenden. Want waar men, zoals Vlaams- en Waals-nationalisten, verschillen in een samenleving openlijk afwijst en bestrijdt, opent men de deur voor een grenzeloze beperking van de vrijheid.

Bruno Yammine

Historicus

Coördinator Studiedienst 'Unitas', Belg. Unie

www.unitair.be

www.b-u-b.be